

Miért veszekszünk?

Az írás a Népszabadság
2014. 12. 05. számában
jelent meg.

[Kerék-Bárczy Szabolcs](#)
hirdetés

Ha sajtótájékoztatót tartok vagy közpolitikai kérdésekről beszélek, politikus vagyok. Ha a piacon vásárolok, civil vagyok. Ha egy tüntetésen szólok fel, a pártom nevében teszem. Ha a feleségemmel moziba, a gyerekekkel játszótérre megyek, családapa vagyok. Ha közleményt adok ki a jogállam pusztulásáról vagy a magánvagyon elrablásáról, pártpolitikusként nyilatkozom. Ha a nyugati életforma kormányzati ellehetetlenítése ellen tüntető sok tízezer ember egyikeként fölvonulok vagy odaállok fiatalok és idősök tömegei mellé, hogy kifejezzem a saját megtakarításaim elvétele miatti elkeseredettségemet és felháborodásomat, nincs rajtam pártjelvény, hanem egyszerű polgár vagyok.

Marabu rajza

Tíz éve nem voltam politikus, öt éve igen, két éve nem, és most megint az vagyok. Az is szeretnék maradni, de ki tudja, mit hoz a jövő. Amúgy sokféle identitásom van: férfi vagyok, családos ember, magyar, innen-onnan némi sváb, szláv és örmény beütéssel, európai is erős angolszász kötődéssel, istenhívő, konzervatív meg szabadelvű, nyitott és a tradíciók híve, demokrata, és így tovább. Kinek van joga eldönteni, hogy ha valahová elmegyek, ott civilként vagy politikusként vagyok jelen? Nem kellene egymásban annyira megbíznunk, hogy mindenki maga dönthesse arról, kinek-minek tartja magát?

Mérhetetlenül tisztelem azokat, akik a szegények érdekeit képviselik, akik kiállnak a megalázott, nehéz sorsú emberekért, küzdenek a gyermekéhezés ellen, valamely szakmában dolgozók jogaiért szólnak fel. Azokat is tisztelet illeti, akik nekik segítenek pénzzel, erőforrásokkal, önkéntes munkával. A civilek úgy szolgálják a közjót, hogy nem kívánnak közhatalmat gyakorolni. Sőt, nyilván arra törekednek, hogy egy fillért se kelljen elfogadniuk a mindenkor hatalomtól, hiszen a létezésük lényege a pártpolitikától és a hatalomtól való távolságtartás. A civileknek viszonylag kevés kompromisszumot kell kötniük, mert nem a

teljes társadalomban mérettetik meg magukat, nem onnan szerzik legitimitásukat, hanem sokkal szűkebb körből.

Mi, pártpolitikusok viszont arra törekszünk, hogy kormányra kerüljünk, s így tegyük morzsányival élhetőbbé a közös hazát. Ennek érdekében kiállunk a kirakatba, vállaljuk, hogy a magánéletünket is szétcincálhatják a sajtóban.

És közben millió érdeket egyeztetünk, és sok-sok kompromisszumot kell kötnünk. Ebben a szakmában a doktrinerség elfogadhatatlan luxus. Bennünket nem marslakók dobtak le erre a földre, hanem polgárok szavazata igazol. Ha úgy tetszik, a lenyomatai vagyunk a sok-sok civil szándéknak. Egyikünk sem monopolizálja a teret, bárki számára nyitott a pálya, hogy jobb, hitelesebb, népszerűbb pártot alapítson.

Demokrata politikusok és a tüntető civilek a szabadságért, a Nyugathoz tartozó Magyarorszáért állnak ki. Ezzel nehezen összeegyeztethető egymás minősítése.

hirdetés

Demokrácia és polgári társadalom nem képzelhető el civil szervezetek és pártok nélkül. Hogyan oktathatjuk ki akkor egymást, vagy szólítjuk föl a másikat a közéletből való távozásra? A választási eredmény nem erkölcsileg igazol egy pártot vagy politikust, mert akkor az összes választáson győztes diktátort ünnepelehetnénk. S nem bízánk az emberek fejlődésében, és soha nem adnánk senkinek esélyt, hogy kijavítsa a hibáit. S mi az a mérőszám, amelyhez viszonyítva kellene valakinek a közéletben maradnia vagy onnan elhúznia? Hány szavazat alatt tarthatatlan egy politikai pozíció és hány fölött üdvös? Vagy hány forint költségvetési (vagyis pártpolitikusok kegyéből adott), netán oligarchák által adományozott támogatás fölött tekinthetünk egy szervezetet álcivilnek? Ki dönt mindezekről? Van tehát értelme egymás fölött pálcát törni?

Demokrata politikusok és most a tüntető civilek a szabadságért, a Nyugathoz tartozó Magyarorszáért állnak ki. Ezzel nehezen összeegyeztethető egymás minősítése. A magam részéről nem tudom értelmezni az elmúlt huszonöt év megtagadásának vágyát. Mit jelent itt a „megtagadni”? Aki megtagadja a múltat, nem mer vele szembenézni, úgy tesz, mintha nem lenne hozzá köze. A családban soha senki nem volt önkényuralom támogatója. Mégis az én részem, a tudatom egy darabja minden felemelő és ocsmány dolog, ami az elmúlt száz évben Magyarországon történt. Akár személyesen, akár felmenőimen keresztül éltem is át. Ha nem így lenne, nem tudnék hozzá sehogyan viszonyulni, nem tudnék belőle tanulni, nem lennék képes jövőépítő következtetéseket levonni, és beépíteni az életembe a sokféle közvetlenül vagy áttételesen belém ivódott tapasztalást. Hormonális adottság, hogy a tini minden szülőt és felnőttet ellenségnek tart, de csak ezért ne kárhoztassuk a felnőttiséget és a szülőséget. Ez gyermekes dolog.

Tisztelem a fiatalok lobogását, lendületét, dühét. Bennem az indulat negyvenhárom évesen nyilván másként lobog. A tartós düh sehová nem vezet, építeni nem, legfeljebb rombolni tud. Ha mindannyian a szabadságért tüntetünk, akkor engedjék meg nekem és más politikusoknak, meg sok százezer szavazónknak, hogy ne akarjunk mindent kukába dobni az elmúlt negyedszázad történéseiből. Büszke vagyok a rendszerváltozás alkotmányára, mely nem tehet arról, hogy megerőszkolták. Büszke vagyok arra, hogy szakítottunk a diktatúrával, piederstálra emeltük történelmi hőseinket, piacgazdaságot építettünk ki, és csatlakoztunk a nyugati szövetségi rendszerhez. Ezekhez az eredményekhez ragaszkodom, és nem vagyok hajlandó megtagadni őket. Akkor sem, ha a többség netán nem értene velem egyet. Legfeljebb kevesebb szavazatot kapok legközelebb.

Ugyanakkor nem vagyok büszke a társadalmi szolidaritás szinte teljes hiányára, az egyre terjedő szegénységre, a mindent átszövő, rendszerszerű korrupcióra, az emberi méltóság

sorozatos sárba tiprására, az önkényuralom kiépülésére, hazánk vészes nemzetközi elszigetelődésére. Ezek ellen harcolok. A politikus eszközeivel, merthogy az vagyok. Nem suttyomban, hanem nyíltan. És meggyőződésem, hogy sokan vagyunk nem korrump politikusok, ahogy nem minden szülő a tinédzser ellensége, és nem minden hentes csaló.

Ez a haza mindannyiunktól áll. Miért nem fogadjuk el egymást olyannak, amilyenek vagyunk? Miért veszekszünk?

A szerző Demokratikus Koalíció tagja.